

Nogmaals de hiërarchieën

Wie het bovenvermelde boek van Edouard Schuré verder zou lezen, zou zeker getroffen worden door het schrijverstalent van deze man.

Rudolf Steiner heeft niet zonder reden "De wetenschap van de geheimen der ziel" in een bepaalde -naar moderne begrippen loodzware- stijl geschreven. Met deze reden moest Schuré geen rekening houden, en hij kon zich dan ook in de vorm, in de stijl van zijn beschrijvingen als kunstenaar volledig uitleven. In de inleiding tot het vorige artikel gaven wij zelf een overzicht van de hiërarchieën: maar hoe droog, hoe abstract, hoe schematisch, bijna nietszeggend is dit overzicht niet in vergelijking met wat Schuré daarover schrijft:

[...] "Boven de mens staan -alle profeten hebben het gezegd en alle volken het geloofde- Engelen, die men somtijds vereenzelvigd heeft met het hoger en eeuwig Ik van de mens. De Engel verschilt evenwel met dit hoger Ik, dat hij bestemd is te bewaken. Esoterisch worden de Engelen ook genoemd de Zonen der Schemering. Een engelbewaarder is aan de persoonlijkheid van elk mens toegevoegd. Zijn taak is hem te volgen en te leiden van belichaming tot belichaming. Het element van de Engel is de lucht. Boven de Engelen staan de Aartsengelen, de Asoera's der Hindoe's, die over de ziel der volken waken. Hun element is het vuur. De occulte overlevering beschouwt hen als de werkzaamste krachten in het algemene leven van de mensheid, waarvan zij de grote lijnen vaststellen en de veelvuldige wisselingen bewaken. Boven de Aartsengelen heersen de Oerkrachten (door Dionysius de Areopagiet genoemd Archai) of geesten van de persoonlijkheid of het initiatief, wier taak geschetst zou kunnen worden door het woord: de *aanvangers*. Want zij hebben de eerste werkdrang in het Saturnus- en Zonnetijdperk aan de Aartsengelen gegeven. En ook zij leiden de grote bewegingen en menselijke omwentelingen, als het ten-tonele-verschijnen van grote persoonlijkheden, die het blad van de geschiedenis veranderen.

Dit is de eerste groep der geestelijke Krachten, die boven de mens staan, en welke men in de ware zin van het woord de groep der werkers in het planetarisch laboratorium zou kunnen noemen, omdat hun werking het vurigst, het meest samengesteld is en zich uitstrekt van de diepste lagen van de stof tot de grote verborgenheden van de menselijke individualiteit.

Vervolgens komt het tweede drietal Krachten. Dit zijn de eigenlijke Devas der Hindoes. Dionysius de Areopagiet heeft hen genoemd Krachten (Exousiai), Machten (Dynamis) en Heerschappijen (Kyriotetes). Men moet in hen de beheersers en bestuurders van geheel het zonnestelsel zien. Bemiddelaars tussen de lagere en hogere machten, staan deze verheven geesten dichter bij de godheid dan de mens; men zou hen de *Onfeilbaren* kunnen noemen, want zij kunnen niet, gelijk de Aartsengelen, in de afgrond van de stof neerdalen, maar desniettemin, evenals dezen [kunnen zij] de mens, wie zij de adem en het leven schonken, liefhebben. Dit zijn de Machten, die in de ledige ruimte de planetarische sferen hebben geschapen, waaruit de krachten van de oneindigheid zijn komen uitvloeien. Zij bewaren het evenwicht van geheel het stelsel en bepalen zijn vorm. Dit zijn de *Elohim* van Mozes en de scheppers van de Aarde.

Boven alle bevassing en menselijke voorstelling verheft zich het derde drietal der Krachten in de opklimmende orde.

De Tronen zijn de verheven geesten van de Wil en opoffering. Wij zullen aanstonds hun voornaamste rol bij het ontstaan van ons zonnestelsel zien. De Seraphim (wier Chaldeeuwse naam betekent Liefde) en de Cheroebim (wier benaming de betekenis heeft van Wijsheid en oneindige kracht) zijn zo dicht bij God, dat zij rechtstreeks Zijn licht

weerkaatsen. De lagere Krachten zouden de verblindende luister en verpletterende glans niet kunnen verdragen. De Seraphim en Cheroebim brengen deze op hen over door die lichtschittering te temperen en te verzamelen in stralende vormen. Zij hullen zichzelf in deze vormen, terwijl zij zich vervullen met Liefde en Wijsheid. Zij dompelen zich in de schoot van de goddelijke Drie-eenheid en komen er schitterend uit tevoorschijn, want de gedachten van God worden belichaamd in hun geestelijk wezen. Zij werken niet, zij stralen uit; zij scheppen niet, zij wekken op, levende stralen van de ondoorgroendelijke God.

Kortom, het lagere drietal (Engelen, Aartsengelen en Archai) is dat van de *strijdlustige krachten*, op wie het hardste werk rust, die de aarde tot strijdperk en de mens tot doel hebben. Het middelste drietal (Krachten, Machten en Heerschappijen) is dat van de *besturende en regelende Krachten*, die inwerken op het geheel van het zonnestelsel. Het hoogste drietal (Tronen, Cheroebim en Serafim) is dat van de *uitstralende en bezielende krachten*, die op het geheel van de kosmos inwerken. Zij maken deel uit van de eigenlijke goddelijke sfeer, want door hun wezen staan zij boven de onmetelijke Ruimte en de Tijd, evenals God zelf, maar zij openbaren God in de Tijd en de Ruimte.

Laten we er bijvoegen, dat in deze grote rangorde iedere rei van Krachten de invloed van hogere Krachten ontvangt en inwerkt op alle daaronder, maar niet op die, welke boven hen staan.

Wij stippen nog aan, dat de werkkringen der Krachten in elkander dóórdringen, zonder in elkaar op te gaan en dat de aard van Ruimte en Tijd verschillend is in elk drietal van de hiërarchie. De sfeer der Engelen, Aartsengelen en Archai, welke onmiddellijk boven de mens staat en waar de mens tijdens zijn slaap vertoeft, is het astraal gebied, ook genoemd sfeer van doordringbaarheid. Daar heerst de vierde dimensie, d.w.z. dat de wezens daar in elkaar dóórdringen, zonder in elkaar op te lossen. Afstand bestaat niet meer of is gewijzigd. De dingen voegen zich terstond door sympathie of antipathie bijeen. De sfeer van de Krachten van het tweede drietal is de geestelijke sfeer, die men ook zou kunnen noemen sfeer van Uitzetting en Samentrekking. Daar heersen de vijfde en de zesde dimensie, d.w.z. de schepping in het Ledige door de toevloed van de Krachten van de oneindigheid. Met het derde drietal treden we in de hoogste goddelijke sfeer, die van de Oneindigheid en Eéwigheid, welke boven Ruimte en Tijd staat, maar beide beheerst."

[...]